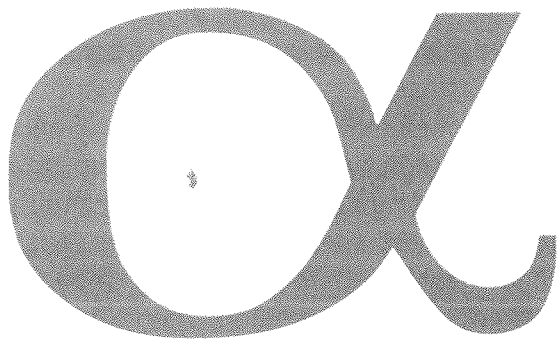

X. évfolyam 5. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2009. Január

Adventi gyertyagyújtás

„Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral!” (Zsolt 150,3-5).

Az Advent a karácsonyi ünnepekre való előkészület ideje, ugyanakkor a második eljövételre is irányítja figyelmünket. Krisztus arcát szemléljük, aki emberré lett, aki kisgyermekként jött közénk, aki örömet hozott a Földre. Ezt próbáltuk ábrázolni idén a 9.a osztállyal, akik vállalták, hogy a 4 adventi gyertya gyújtásakor rövid műsorokkal készülnek, hogy ünnepibbé tegyék a várakozás pillanatait.

Már november közepén megkezdtek ezért a versek és dalok kiválasztását Székely Gábor tanár úr segítségével (ezért köszönet illeti), és felosztottuk a tennivalókat egymás között. Volt, aki a koszorút alkotta meg (köszönet Kusák Briginek), volt, aki díszeket hozott (köszönet Fodor Anettnak), a többiek pedig szorgalmasan tanultak és gyakoroltak.

Utolsó simításként – ekkor már végképp karácsonyi hangulatban – feldíszítettük a könyvtár előtti kis „adventi sarkot”. Ide vártuk november 24-étől minden hétfőn a nagyszünetben azokat, akik lélekben kicsit a hétköznapiaktól elszakadva akartak az

ünnepre készülni.

Talán nekik sikerült adnunk valamit. Valamit magunkból, a várakozásból, az ünnepből. De a legtöbb

bet mi kaptuk. És itt nem a dicséretekre gondolok, a kedves szavakra, meleg tekintetekre, hanem a saját lelki épülésünkre, saját örömünkre, és arra az érzésre, hogy összetartozunk. Reméljük, mindez karácsony után is megmarad...

Berkó Helga tanárnő

Áprily est-i emlékek

„Mint kagyló testébe fogadott gyöngyét
(pedig valami véletlen áram sodorta),
óvom a szót, a hazulról hozottat.
Idegen csendben rügyezik ki bokra.”

Áprily Lajos születése napján minden évben mi, a Szentendrei Református Gimnázium diákjai, megemlékezünk arról a költőről, akinek neve már egybeforrt iskolánk történetével. Az 1887. november 14-én született Jékely Lajost idén éppen 14-én

köszönthettük, így emlékeztünk legnagyobb termünkben annak névadójáról.

Diákok, tanárok, vendiákok és szülők versmondással, zenével emlékeztek s a diákok képzőművészeti alkotásaiból egy kiskiállítás is tiszteleg a költő nevét adó terem kiállítófalain – Kun Atilláné szervezésében – és versmondó asztalán emléke előtt. (A költő leányáról, Mártáról, illetve a róla 1923-ban írt vers ihlette szobor csak ilyenkor látható.) A ze-

nék mellett Lánkos Réka, Lőrinc Tamara, Botár Borbála diákok, Dolgos Anna és Lakatos Ilonka vándiákok, Kun Csabáné Kovalik Judit és Kiss Székely Zoltán tanárok mondtak verset Áprilytól, Áprilyról.

De az idei esztendő egy különleges előadást is

tartogatott az érdeklődők számára.

A költő „A zarándok” című versének ihletettsé-
gében Kőrösi Csoma Sándorról is megemlékeztünk
Magyar Lajos poémájának hétnyelvű előadásával.

Az 1970-ben írt mű 1974-ben Debrecenben je-

Áprily(si) sí-nyomok

Véltem két sítalpad nyomát
a mátraházi havon át.
Utánad szóltam: köd-alak!
Húsvét-utáni ég alatt
kerestem szajkód - nem lelém,
csak őzeid vágtak elém.
Szállingózni kezdett a hó.
De te, múltbéli nagyapó,
kitártad fölém kék eged
elűzve havat, felleget.
Pintyszó, tavaszi sóhajok -
velük olvadt el sínyomod.
Valóság vagy csak gondolod,
kis mátraházi somvirág?
Csermelyek suhogóin át
üzent nekem a nagyapám.
Édes káprázat-e csupán?
Bájló egy-két balga sort
Kelet-küldte szelekbe szórt
jó április.
Havába holt
találkozásunk - ennyi volt.

(Mátraháza, 2008., ébredés hava)

Kiss-Székely Zoltán

lent meg egy kötetben angol, orosz, francia, német
román és japán fordításban, néhány évre rá hindi
nyelvű fordítással bővült a második kiadás.

A „Csoma Sándor naplója”-t hét nyelven egy
alkalommal még nem szólaltatták meg. Igaz nem
hangzott el sem hindi, sem japán nyelven, de len-
gyelül igen. S azt a szöveget jómagam fordítottam,
köszönöm ezt a lehetőséget, hogy „apanyelvem”
mellett édesanyám nyelvén is megszólaltathattam
ezt a verset.

Társaim ebben az előadásban Vigh Marcell,
Lalátka Olívia, Cser Anna, Tímár Naomi és Kovács
Réka voltak. Versmondásuknak helyességét meg-
annyi segítő (nyelv)tanár tette lehetővé.

Köszönjük dr. P. Tóth Béláné, Nyisztor Gergely,
Mátyás Helga, Regős Beatrix, Kiss Székely Zoltán
tanárok mellett dr. Alina Papiewska lengyel tanárom
segítségét, e közösségteremtő segítő akaratot.

„A lámák csak értetlen megállnak:

honnan bennem a kínok bokrai ...

(A lámák süket fülébe magyarázom:

„Magyar vagyok, de európai.”)

Mészáros Máté 10.b

Mátrabükki sí-nyomok

Két könnyű talp suhogva von
barázda-párt a porhavadon.
Húsvéti hó, csalóka is:
tegnap szítálta április.
Bükkök között amerre jársz,
már pinty dalol, kis útitárs,
s hol hóba vésed szűz neved,
ködök mögül a nap nevet.
Kék ablakon holnap lesüt,
megöl nyomot, nevet, betüt.
S aztán sem szél, sem őzszimat,
sem estifény, sem virradat
itt meg nem sejti bájadat.
Ó, mátrabükki sí-nyomok -
dalok sorsára gondolok.
A versem is csak ennyi volt:
már pintyek riadója szólt,
szikrát a nap kacagva szórt -
s leírtam egypár balga sort.
Tavaszi hóba balga sort.
Az életem csak ennyi volt.

(Mátrabükk, 1934, ébredés hava)

Áprily Lajos

Découvrons la France

November 21-ére meghívtak minket – a 9.b és 10.a osztályt – a Francia Intézetbe. Reggel fél 9-kor indultunk a szentendrei HÉV állomásról.

Mire odaértünk, a francia anyanyelvű tanár már várt minket. Az elején még kicsit ijedtek voltunk a sok ismeretlen francia szó hallatán, de végül egymást segítve belejöttünk. Egy bizonyos festőről, Henry Rousseau-ról tartott nekünk beszámolót, ami nekem személy szerint nagyon tetszett. Az előadás végén kaptunk egy tesztlapot, amelyről kiderült, hogy mennyire értettük az elhangzottakat.

Mire jól kifáradtunk, megvendégeltek minket egy kis francia reggelivel, amitől persze mindenki új erőre kapott. Utána bemutatta egy már magyarul beszélő alkalmazott az intézet könyvtárát, ahol mindenki kedvére válogathatott a különböző újságokból, könyvekből és képregényekből.

Sajnos nem sok időnk maradt az olvasgatásra,

mert már mennünk kellett hazafelé. Egy szó mint száz, ez egy remek hely a nyelvtanulásra.

Kemenesi Dóra 9.b

Félévente sikerül egy-egy csoportot elvinni a Francia Intézet könyvtárában tartott „Découvrons la France” délelőtti programra. Ez egy másfél órás interaktív foglalkozást és egy könyvtárbemutatót foglal magában, melynek során Catherine csak franciául beszél, bár szinte mindent ért magyarul, s nagyon ügyesen bevonja a diákokat a munkába. Én pedig úgy érzem magam, mint az egyetemen, mód-szertan órán. Most novemberben Szabóné Kuzma Márta kísért el minket, láthatólag ő is nagyon élvezte, tavaly Kiss Székely Zoltán volt velünk.

M.H.

Péterfy Márta tanárnő

Nyíregyházán nőttem fel, a Sóstói erdő mellett laktunk, hozzászoktam a nagy sétákhoz és az erdő illatához. Már gyerekkoromban megtanultam szeretni és tisztelni a természetet, és különféle természetvé-

dő táborok révén szinte az egész országot bejártam.

Aszüleim építészek, de édesapám verseket is ír, sok kötete jelent meg, és éveken át a helyi napilapba is írt tárcanovellákat, karcolato-

kat, amelyek szintén olvashatók kötetben. Igazából ő író szeretett volna lenni, de aztán beleszeretett az építészetbe, és gyönyörű házakat tervez, Ybl-díjas építőművész. Az építészetnek köszönheti

édesanyámat is: egy tervezőirodában dolgoztak, úgy ismerkedtek meg, és már negyvenkét éve élnek szép és boldog házasságban. Nagy bánatukra egyik gyerekükből sem lett építész, a nővérem pszichológus, a húgom szobrász, én pedig tanár lettem. A szüleim most már csak az unokáikban reménykedhetnek...

Hárman vagyunk lánytestvérek, és bár szigorú és következetes nevelést kaptunk, otthon mindig nagyon sokat nevettünk, a vidámság hozzátartozott a mindennapokhoz. Mindhárman tanultunk zenélni is, én nyolc évig hegedültem. Nagyon szerettem még fényképezni, az első szakmám is ez lett, és évekig dolgoztam fényképészként, rengeteg esküvőt és társadalmi eseményt fotóztam végig, Nagyon kedveltem, csak aztán azt éreztem, hogy én szeretnék még más dolgokat is megtanulni.

Alapvetően, azt hiszem, nagyon szeretek tanulni, még most is, pedig már elég sok diplomám van, állandóan hajt valami nyugtalanság, hogy még, még, még mindig nem tudok eleget a világról és az emberekről. Persze mióta családom lett, rájöttem, hogy ennél nincs nagyobb és fontosabb iskola: megismerni a gyerekeimet, a környezetemet, a mindennapi élet kisebb és nagyobb problémáit megoldani, összetartani a családot, ez aztán tényleg véget nem érő tanulás.

Kisorosziban lakunk, ez egy nagyon pici helység, ráadásul zsákfalú. Előnye, hogy két Dunánk is van, a nagy meg a kis ág, meg hogy nincs forgalom, nyugodtan el merem engedni a gyerekeim bárhova, gyönyörű a környezet, nyáron hatalmas a part, kedvesek az emberek. A férjem Miskolcon tanít az egyetemen, klasszika filológus. Ő is követte családjá hagyományait, elismert József Attila és Márai-díjas író.

Emma lányom most töltötte be a nyolcadik évét, a kisfiam, Simon óvodás, négy éves. A férjem első házasságából van egy bátyjuk, Misi, ő tizen-négy éves; hétvégente és a szünidőkben van velünk. A gyerekeimet nyitottságra és kreativitásra igyekszem nevelni, és azt tartom a legfontosabbnak, hogy döntésképes, tájékozott, nyitott személyiségek legyenek, akik megtalálják az életben a helyes utat, és nem arra várnak, hogy más mutassa meg nekik. Sokat rajzolunk, festünk, sokféle műfajú zenét hallgatunk, és a húgom segítségével, aki szintén Kisorosziban lakik, és a párjával mindketten szobrászok, a gyerekek kis szobrokat is készítenek. Ha elég nagyok lesznek, szeretném, ha lovagolnának is: erre is minden lehetőség adott a környéken.

Nagyon szeretek olvasni és filmeket nézni, ezekre az utóbbi években egyre kevesebb időm van,

amit fájlalok, de legalább azt tudom, hogy az időm, amit más dolgokkal töltök, nem megy pocsékba: családanyának lenni és dolgozni teljes embert kíván.

Engem leginkább az érdekel, hogyan lehet az embereknek segíteni. Már egész fiatal koromban elkezdtem egy szociális intézetben dolgozni, segíteni az öregeknek, és tanárként is az első munkahelyeim olyan iskolák voltak, ahol problémás fiatalokat tanítottam. Most, hogy mentálhigiénét végeztem és pszichodráma asszisztensnek képződöm, úgy érzem, egyre többet, egyre árnyaltabban tudok odafigyelni az emberi lélek problémáira, és ennek a tudásnak a tanításban is rengeteg hasznát veszem. Ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy direkt a tanultak szerint bánok az emberekkel, hanem ezek az ismeretek beépülnek a reflexekbe, a kommunikációba. Úgy érzem, a saját gyerekeim nevelésében is eredményesebb vagyok ez által.

Vallom és hiszem az életen át tartó tanulás programját, mert azt gondolom, hogy a ma világában tanárként sem lehet működni évtizedekkel ezelőtti szemlélettel és tudásanyaggal. A világ is változik, mi is változunk, a fiatalok is változnak. Pedagógusként mindhárom paramétert szem előtt kell tartanunk.

Láthatatlan kiállítás

December 5-én, az 5. és a 6. osztály ellátogatott a Láthatatlan kiállításra.

A láthatatlan utazás egy vak vezető kíséretében, speciálisan, életszerűen berendezett és teljesen

A kiállítás másik helyszínén bemutatták nekünk azokat az eszközöket és használati tárgyakat, melyeket a vak emberek használnak nap, mint nap. (beszélő óra, Braille-írógép, sakk stb.)

Itt mi is kipróbálhattuk a Braille írást.

Nagyon érdekes volt ez a kiállítás és biztos, hogy ezután másképp látjuk a világot, ha egy vak emberrel találkozunk.

Mindenkinek ajánlom, hogy menjen el erre a kiállításra, hogy megértse milyen érzés az egyik

legtöbb információt adó érzékszervünk, a látás nélkül élni!

Köszönet illeti mindazokat, akik megszervezték nekünk ezt az életre szóló programot.

Sipos Zsófia Alexandra 6.a

Egy különleges "utazás" részesei lehettünk, 5. és 6. osztályosok, december 5-én. Egy szuper eme-

besötétített helyszíneken történik.

A Láthatatlan Kiállításon különböző élethelyzeteket mutatnak be a látogatóknak. Itt megtapasztalhattuk, hogy a vak emberek hogyan közlekednek a városi forgatagban, hogyan fizetnek ki pl. egy üdítőt a bárban, vagy éppen honnan tudják, melyik fűszer kell az ebédhez. Érdekes volt tapogatás útján felismerni mindent.

letes külön busszal elvittek minket a Népligetben található Láthatatlan kiállításra.

Próbáljuk meg elképzelni, hogy minden fény kialszik, csak a hallásunkra, tapintásunkra tudunk támaszkodni.

Egy vak vezető kíséretében, aki elmagyarázta a tudnivalókat, elkezdtek a sétát. Életszerűen be rendezett helyszíneken, különböző élethelyzetekben megismerhettük azt az érzést, hogy milyen látás nélkül élni. Közlekedni egy lépcsőn, az utcán, kezünkkel tapogatva egy konyhában, az erdőben sétálni. Egy bárban rendelni, enni-inni, fizetni vakként. Érdekes volt, azt se tudtuk, hogy ki-kicsoda Volt aki furcsán-rosszul érezte magát, de általában mindenkinek tetszett. Eszünkbe jutott, vicces lenne világosban újra megnézni a helyszíneket.

Bemutatták a vakok számára készült eszközöket, játékokat is.

Megköszönjük Tünde tanárnőnek, Márta tanárnőnek, Teréz tanárnőnek és Györgyi tanárnőnek a szervezést és a kíséretet, ezt az emlékezetes élményt.

Cammissa Matteo 6.a

A 6.a diákjainak véleménye

„A kiállítás jó volt, bár amikor belegondoltam, hogy milyen rossz is ez, nagyon megsajnáltam őket. De láttam, hogy milyen jól tájékozódnak, és akkor jószerivel csodáltam őket.”

„Hihetetlen jó volt ez a kiállítás, felejthetetlen élményt nyújtott.”

„Mint látó ember, kissé borzasztó volt, hogy nem használhattam a szemem. Érdekes lett volna a vé-

gén felkapcsolni a villanyt!”

„Érdekes volt, hogy egy vak vezetett, máskor ez fordítva szokott lenni.”

„Érdekes volt vak írással írni.”

„Eddig természetesnek tartottam, hogy én látok, most már viszont hálát adok érte.”

„Most így kipróbálva másként gondolok a vakoságra. A vakok nagyon rossz helyzetben vannak.”

„Az elején nagyon furcsa volt, arra gondoltam, hogy nem bírnám ki, ha én lennék a vak.”

„Mindenhol bevertem a fejem, botladoztam, de sokkal jobban éreztem a szagokat.”

„Ezentúl más szemmel nézek a vakokra.”

„Jó volt kipróbálni a braille írást.”

„Érdekes volt, de nagyon félelmetes.”

„A látás nagy ajándék, nem szeretnék vak lenni.”

„A kiállítás nagyon hatott rám, nagyon tanulságos volt.”

„Nagyon megdöbbentő volt, hogy a csoport vak vezetője mennyire biztonságosan mozgott.”

„Érdekes volt 45 percre egy vak bőrébe bújni, de nem kívánnám ezt a sorsot.”

„Ez a kiállítás ráébresztett arra, hogy mennyire kell becsülnöm, hogy van szemem és látok, és hogy erre a kincsre mennyire nem vigyázok.”

„Nekem tetszett, okos volt, aki ezt a kiállítást kitalálta.”

„Ott a sötétben furcsa volt, mert néha azt éreztem, hogy előttem egy nagy szakadék van, pedig nem is volt.”

„Idáig nem gondoltam arra, hogy milyen lehet a vakoknak....Ha a látók segítenének a vakoknak, megkönnyíthetnék az életüket.”

Mosolygó kék szemek

Az evangéliumokban a diakonein igének különböző jelentéseivel találkozunk. A görög ige jelentheti az asztal körül való foglalatzkodást, tevékenykedést, az anyagi áldozattal történő segítségnyújtást, illetve a másik emberért végzett bármely szolgálatot: az ajándékozást, a betegek és foglyok meglátogatását és a szűkölködőkről való gondoskodást stb. Azaz minden olyan szolgálatot, amely az ember e világi boldogításán, az emberséges élet gyakorlati megvalósításán munkálkodik a legszűkebb körben és világviszonylatban egyaránt.

A páli levelekben ez a jelentéskör egészül ki az apotoli tisztség feladataival, a gyülekezet feletti/iránti gondoskodással, az igehirdetői tevékeny-

séggel és a missziói munkával. Így lesz Pálnál Timótheusból „Isten diakónusa” (1 Thess 3,2) vagy Fébéből „a gyülekezet diakónusa” (Róm 16, 1), és így lesznek a intézményesített gyülekezet vezető tisztségviselőiből a diakónusok (1 Tim 3, 8-13).

Ma azonban — minthogy a lelkeszi feladatkör elvált a diakónusi feladatkörtől — a protestáns egyházakban a gyülekezetben segédkező, nem lelkeszi személyt nevezzük diakónusnak, aki lehet betegápoló vagy ifjúsági vezető, illetve önkéntes gyülekezeti munkás. Míg a lelkesz leginkább az igehirdetésért és a gyülekezetben folyó lelki munkáért, a diakónus a szeretetszolgálatért — sok helyütt az elesettek, a segítségre szoruló, az idősek, a sérül-

tek, a gyermekanyák és a szenvedélybetegek felkarolásáért, támogatásáért — felel. A gyülekezeti diakónusok munkáját a MRE Szeretetszolgálat koordinálja. (www.diakonia.hu)

A diakóniai versenyről.

A Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Kara (www.reftkn.hu) 2008. november 28-29-én, Nagykőrösön immár másodszor

rendezte meg diakóniai vetélkedőjét, amelyre versenyzőként a református középiskolák 11-12. évfolyamos diákjait várták. A rendezők és a zsűri tagjai az általános szociális munkás-diakónus szak tanárai közül kerültek ki. A rendezvény fővédnöke dr. Nagy István főigazgató úr volt. Az iskolánkat képviselő, lelkes kis csapatot Kasza Edina, Legeza Luca és Lovas Kata alkották.

Az idei megmérettetés a Szenvedélybetegségek és diakónia címet kapta. Így kötelező olvasmányként dr. Rácz Józseftől A drogkérdésről őszintén, Ferenczi Zoltántól a Drog és vallás című kiadványokat, illetve a Fruttus István szerkesztette, 2004-es kiadású Napjaink diakóniáját forgathattuk, házi feladatként pedig a Kék kockáról és az iskolánkban folyó drogprevenciós munkáról készített prezentációt vittük magunkkal.

A verseny napjai gyorsan, mozgalmasan teltek, a rendezőknek és a sűrű programnak köszönhetően unatkozni nem is maradt időnk. Pénteken a nyitó áhítat után Selmeczi Lajos református lelkész, mentálhigiénés szakember, a Magyarországi Református Egyház Válaszút Misszió Drogkonzultációs Irodájának intézményvezetője érdekes, pergő előadását hallhattuk, Lehetőségünk a szenvedélybetegek rehabilitációjában címmel. Rövid pogácsázós szünet után aztán a házi feladatok bemutatása és a tizenegy részt vevő csapat bemutatkozása, majd

a szakszókincsünket próbára tevő activity következett. (Edinának a kapudrogokat kellett lerajzolnia, Lucának a reszocializációt kellett elmutogatnia ... És ezek még viszonylag könnyűnek számítottak! Mindenesetre az általános nem-tetszés miatt a szervezők az activity második fordulóját a szombati programok közül törölték.) A nap legmegrendítőbb, leginkább elgondolkodtató története azonban az a filmvetítéssel (Mosolygó kék szemek) egybekötött kötetlen beszélgetés volt, amelynek során kérésünkre, kérdéseinkre a KIMM (Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió) munkatársa, Balcsik-Tamás Zsolt és „szenvedélybetegei” mutatkoztak be, meséltek életükről, terveikről. (www.drogterapia.hu)

Szombaton problémamegoldó feladatokkal, különféle szituációk eljátszásával, érveléssel és hirdetés írással telt az időnk... Próbáltunk meggyőzéssel, rábeszéléssel, jótanácsokkal hatni egy anorexiás lányra, aki makacsul tagadta, hogy bármiféle baja lenne; kérdőre vontuk azt a játékszenvedélyben élő apát, aki kislányát rendszeresen otffelejt az óvodában; ragasztgattuk bőszen egy papírra a piros cetliket az alkoholizmus egyes fázisainak megnevezéseivel... És persze kitöltöttünk — ráadásul egészen jól — egy hosszadalmas tesztet a kötelező olvasmányokból...

A díjkiosztáson aztán kellemes meglepetés is ért bennünket: a Tanárképző Főiskola Diákpresbitériumának különdíjával, egy-egy pandrive-val lettünk gazdagabbak és azzal a jó érzéssel, hogy van helyünk, lehet helyünk nekünk is a szeretetszolgálatban.

Gergely Judit tanárnő

Résztvevők véleményei

„Ebben a hétvégében számomra a legépítőbb nem is maga a verseny volt (hiszen nem igazán szeretek versenyezni), hanem az, hogy péntek este egy drog-rehabilitációs központból jöttek drogfüggő fiatalok (ketten 13 éves koruk óta függők!) és az életükről meséltek. Hogyan, miért váltak drogfüggővé, ill. hogyan sikerült megszabadulniuk. Többségük megtért, így új életcélokat kapott Istentől. Megrendítő volt az, hogy milyen őszintén, nyíltan válaszoltak minden kérdésre. Sok felkiáltójeles figyelmeztetés az életük, ugyanis mindegyikük borzalmas családi háttérrel rendelkezik (válások tömege, alkoholista szülők, sok-sok nevelőapuka, és rengeteg szeretetlenség), ez indította el őket „karrierjük” felé.”

L.L.

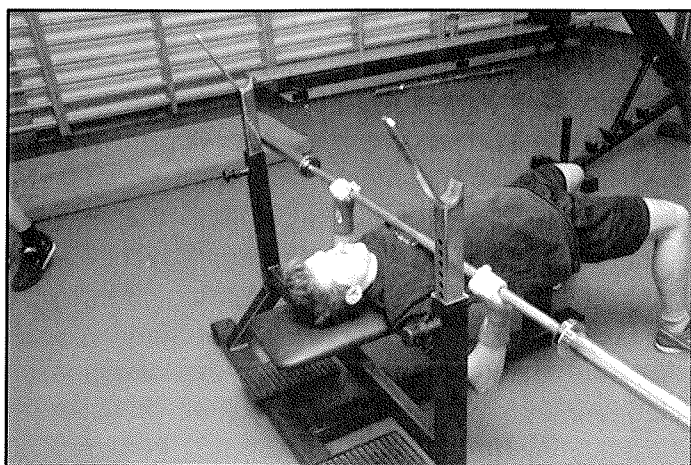
„Számomra nagyon tanulságos volt a diakónia verseny. Főként a péntek este jelentett sokat, hiszen olyan korombeli fiatalokkal találkoztam, akik életében fontos szerepet játszottak a különböző drogok. Nyíltan és őszintén beszéltek a függőségükről és életük talán legnehezebb időszakáról, amikor célok, szerető család és igazi barátok nélkül éltek. A Ráckeresztúri Református Drogrehabilitációs Otthonba kerülve az életük gyökeresen megváltozott. Nem csak lemondtak a tudatmódosító szerekéről, hanem igazi barátokat szereztek, és ami a legfon-

tosabb, az életüket átadták Istennek. Azt az úrt, melyet előtte csak a drogok tudtak pótolni, azt most Isten tölti be. Hihetetlen volt, amikor arról beszéltek, hogy a jövőben milyen terveik vannak, céljaik és álmaik, amelyek megvalósításában olyan csodálatos emberek segítenek nekik, akik hajdanán hasonló helyzetben voltak. A legfontosabb, amit tanultam, hogy Isten a legmélyebb gödörből is képes felemelni azt az embert, aki rábízta az életét. „

L.K.

Toldi kondi

Iskolánk történetében másodszor került megrendezésre a Toldi kondi verseny. Szerencsére ez a megmérettetés évről-évre több résztvevőt vonz,

de ez nem véletlen, hiszen ki ne akarna az iskola legerősebb diákja lenni.

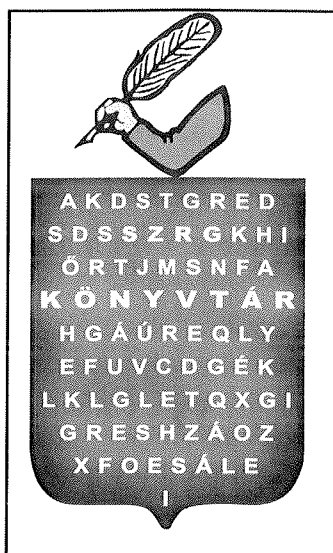
Ahhoz, hogy valaki az lehessen, öt különböző versenyszámban kell próbára tennie magát. Először is a 2 perces felülésben kell minél több ismétlést végrehajtani, majd a fekvő nyomásban sikeresen szerepelni. Utána a bicepszeit is próbára kell tenni a húzódkodással, de a lábak se maradhatnak ki a versenyből, róluk a súllyal való guggolás versenyszáma gondoskodik. A verseny nevéhez hűen a hagyományosan legnehezebb erőpróba, a petrencés rúd kitartása teszi leginkább próbára a diákokat.

Az a diák aki ezeket a versenyszámokat jó eredménnyel hajtja végre, lehet az iskola legerősebb diákja. A dicsőség mellett még értékes nyereményekkel is díjazzák erőfeszítéseit.

A 2008/2009-es tanév „Toldi”-ja Polyák András a 12.a-ból. Gratulálunk!!!

B.A

Könyvtár logo

Az 5. és 9. osztályosokat minden tanévben el szoktam vinni a PMK-ba. Itt egy rendhagyó óra keretében betekintést nyerünk egy nagy, megyei könyvtár világába. Általában nem jövünk el üres kézzel, egy naptárral vagy könyvjelzővel mindig kedveskednek a könyvtárosok a gyerekeknek. Tulajdonképpen ez adta az ötletet a

LOGO pályázat kiírásához. Az jutott eszembe, ha írok nektek például egy felhívást a könyvtári versenyre, vagy valami egyéb információt szeretnék megosztani veletek, a megírt levélen a könyvtári LOGO-val, rögtön láthatjátok, hogy a „könyvtár üzen”. Másrészt eszembe jutott az is, bizonyára örömmel vennék az iskolánkba belépő új kis- és nagygimisek, ha a sok tartós könyv mellé egy szép, könyvtári LOGO-val ellátott könyvjelzőt kapnának tanévkezdéskor.

Milyen is legyen ez a LOGO? 400 gyerek kreativitását kell segítségül hívni – gondoltuk Katalin tanárnővel. Így született meg a Tentamen időszakára esett pályázati felhívás. A sok, bonyolult

paraméter megadása mellett olyan terveket vártunk, ahol a LOGO-ban megjelenik az iskolánk, s a könyvjelző közvetíti felétek a könyvtár szerepét az iskola életében. Bevallom őszintén, több ötletet, pályázatot vártunk, hiszen meglehetősen szép jutalomban részesült a legjobb elképzelés... Végül egy 3 tagú bizottság döntött a pályamunkákról.

A második félévben ismét rendezünk könyvtári vetélkedőt, egy kicsit másként, mint a korábbi

években. Figyeljétek a felhívást a faliújságokon, ott már az új LOGO-val ellátott körlevélen olvashatjátok a játékszabályokat!

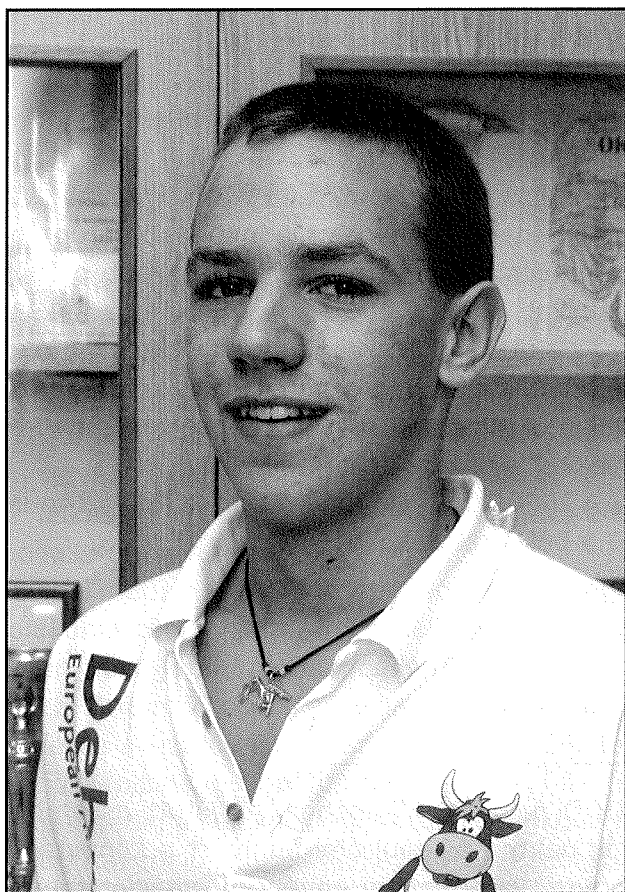
Mindenkinek köszönjük, aki próbálkozott a feladat megoldásával.

Gratulálunk Morrison Leventének (6.a) a könyvtári LOGO-terv pályázat győztesének.

Mariann tanárnő

Sportminiszter

Makray Ferenc vagyok, 5. osztálytól járok ide, a gimnáziumba, jelenleg a 11.a osztály tanulója vagyok. Szentendrén lakom, van egy nővérem, aki tavaly végzett ugyancsak itt. Már kicsi korom óta

szüleimnek köszönhetően rendszeresen sportolok: 2 évig úsztam, 1 évig fociztam, 5 évig atletizáltam, 1 évig kajakoztam, 2 évig baseballloztam, 2 évig szertornáztam (természetesen átfedésekkel). Ezen kívül tudok még teniszezni, korcsolyázni és síelni. Most 3 és fél éve vízilabdázom a KÓPÉ_Leányfalu csapatában, melynek megalakulása óta tagja vagyok. Tavaly indultunk először a Budapest bajnokságban, ahol a 6. helyen sikerült végeznünk. Nagyon szeretek edzésre járni, mert nagyon jó a

társaság, egységes csapat vagyunk. A rengeteg elvégzett edzőmunka már az eredményeinken is megmutatkozik. Az álmom az, hogy nagy vízilabdás legyek. Még a 6. osztályban megnyertük az iskola történetében első sportnapot. A foci kupán is rendszeresen részt veszek az osztályom csapataival, és mindig dobogón, vagy dobogó-közelben végzünk. Kétszer voltam a Református Iskolák Országos Úszóbajnokságán. Összetettben először a 6., másodszor pedig a 3. helyet sikerült megszereznünk. 2006 őszén lehetőségem nyílt Angliában egy testvérvárosi sportfesztiválon részt venni, ahol az 1. helyet szereztük meg. Ugyanebben az évben, amikor még 9-es voltam, megkaptam a „Z” ösztöndíjat. Szeretnék egy futóversenyt rendezni, ahol a „nagygimnázium illetve a kisgimnázium leggyorsabb osztálya” címet lehet megszerezni. Osztályonként nagyoknak kb. 30, kicsiknek kb. 20 háztömb kört kell futni. Minél többen vannak jelen egy osztályból, annál kevesebbet kell egyéneként futniuk. Továbbá szeretnék egy lánbteniszbajnokságot és egy tavaszi ping-pong bajnokságot szervezni. Azt is meg szeretném valósítani, hogy a „Legsportosabb osztály” címet ne csak a sportnapon nyújtott teljesítményéért kapja meg egy osztály, hanem az egész évben nyújtott eredményei, illetve aktivitása is beleszámítson. Természetesen bármilyen ötletre, kívánságra nyitott vagyok, várom a diáktársaim javaslatait. A sportban nemcsak a mozgás és a győzni akarás a szép, hanem az is egy fantasztikus dolog, hogy egy-egy ilyen alkalommal az összegyűlt versenyzőket, vagy a csapatokat egyformán a sport iránti szeretet és tisztelet motiválja. Igaz, néha vannak viták, de ha sportszerűen megy a játék, akkor nem ellenségek, hanem ellenfelek küzdenek egymással, és a végén mindenki jó barát marad vagy lesz. Fő célom az iskola sportéletét felélénkíteni, hiszen mindnyájan ismerjük a régi mondást: „Ép testben ép lélek.”